

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817204847
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3817204847.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: B., právne zastúpenej B., proti žalovaným: 1/ S. a v 2/ B., obaja bytom L., obaja právne zastúpení W., o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. júna 2020, č.k. 14C/11/2017-168, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - v zamietajúcej (výrok I.), o trovách konania medzi stranami sporu a tiež trovách štátu (výroky III. a IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/ a 2/ **m a j ú** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. návrh žalovaných na prerušenie konania zamietol, výrokom III. rozhodol, že žalovaní majú nárok proti žalobkyni na náhradu 100 % trov konania a v konečnom dôsledku výrokom IV. žalobkyni uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou v zmysle jej priebežnej uplatnenej a súdom prvej inštancie pripustenej zmeny domáhala odstránenia odkvapového žľabu a zvodu na rodinnom dome súpisné číslo XXX nachádzajúceho sa v S. a uvedenia domu po odstránení tohto žľabu do pôvodného stavu na náklady žalovaných. Dôvodila, že v druhej polovici novembra 2014, podľa vyjadrenia jej matky, žalovaní bez vedomia žalobkyne zasiahli do vlastníckych práv žalobkyne tým, že neodborne urobili nepotrebný a neestetický žľab aj na jej nehnuteľnosti, ktorá je súčasťou dvojdomu so znalosťou toho, že žalobkyňa bola v tom čase väčšinou vlastníčkou tejto časti nehnuteľnosti (vlastnila 5/6-ín), dokonca dali jej matke preplatiť časť nákladov. Žľab tam nikdy nebol, jeden je na druhej strane domu, rovnako ako aj na dome žalovaných. V súčasnosti je žalobkyňa už výlučným vlastníkom nehnuteľnosti. Stavba žľabu bola urobená načierno, Mestský úrad S. neeviduje žiadosť na ohlásenie stavebných úprav. Žľab pôsobí neesteticky na prednej časti domu a žalovaní ho na pozemku žalobkyne odkanalizovali do skalky. Týmto stavebnými úpravami poškodili dom, narušili jeho vzhľad a znížili jeho hodnotu. Žalovaní namontovali žľab aby mohli zachytávať dažďovú vodu do suda. Stredná priečka, ktorá spája dom, je spoločná. Žalovaní nemali právo do nej zasahovať bez vedomia a súhlasu žalobkyne. Spôsobená situácia znamenala pre žalobkyňu porušenie práva na pokojné a bezproblémové užívanie majetku, rozhodovanie o ňom a psychickú ujmu. V dome žalobkyne býva matka žalobkyne. Žalovaná 1/ je neteť žalobkyne (dcéra brata žalobkyne) a žalovaný 2/ je manžel žalovanej 1/. Žalovaní žiadali žalobu zamietnuť. Nepopreli, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi domu súpisné číslo XXX, postaveného na pozemku parc.č. XXXX/X v k.ú. S., v roku 2010 ho kúpili od rodičov žalovanej 1/, ktorej otec s nimi doposiaľ v predmetnom dome býva. Žalobkyňa je v súčasnosti výlučnou vlastníčkou susediaceho rodinného domu súpisné číslo XXX, postavenom na

pozemku na parc. č. XXXX/X v k.ú. S.. V tomto dome však býva len jej matka D. H., ktorá je zároveň starou matkou žalovanej 1/. Rodinné domy strán sporu sú spojené jednou stenou a spolu vytvárajú tzv. dvojdom. V čase výstavby odkvapového žľabu v mesiacoch september - október 2014 bola žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu súp. č. XXX na parc. č. XXXX/X v k.ú. S. v podiele 5/6, pričom spoluvlastníkom v podiele 1/6 bol jej brat a zároveň otec žalovanej 1/, M. H.. Táto skutočnosť však žalovaným v tom čase známa nebola. Predpokladali, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/6 s tým, že spoluvlastníčkou v podiele 4/6 je jej matka D. H.. Nemohli vedieť, že D. H. svoj podiel darovala žalobkyni ešte v roku 2012. O tomto prevode nemal vedomosť ani otec žalovanej 1/, ktorý sa to dozvedel až zo žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podanej žalobkyňou, jeho sestrou (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 6C/139/2014), ktorá mu bola doručená 4.12.2014, teda keď žľab už bol dokončený. Žalovaní sa o predmetnom darovaní dozvedeli od M. H. až začiatkom roku 2015. Žalovaní nevybudovali sporný žľab svojvoľne, a už vôbec nie preto, aby mohli zachytávať dažďovú vodu do suda. Na spoločnom vybudovaní odkvapového žľabu sa žalovaný 2/ dohodol s D. H.. Hlavným dôvodom bola skutočnosť, že z prekrytia horných lodží na dvojdom, na ktorých nebol dovtedy žiaden žľab, stekala voda na zábradlie lodží, na ich podlahu a na zem, pričom poškodzovala drevené dvere garáží oboch rodinných domov. V zime táto voda zamrzala, na ľade sa šmýkalo a tiež sa stávalo, že dvere na garážach sa kvôli ľadu nedali otvoriť. Tieto skutočnosti dlhodobo prekážali aj matke žalobkyne D. H.. Otec žalovanej ako vtedajší podielový spoluvlastník rodinného domu súpisné číslo XXX s výstavbou žľabu tiež súhlasil. Práce na osadení žľabu vykonával B. S. P. s miestom podnikania A. XXX/XX, I., spolu so žalovaným 2/ a jeho priateľom asi v mesiacoch september - október 2014. Osoby vykonávajúce tieto práce pochopiteľne museli vstupovať na pozemok aj strechu žalobkyne. Počas celej doby vykonávania prác nemala D. H. voči tomu žiadne výhrady. Odtokové žľaby a zvod sú namontované odborne, esteticky, sú natreté hnedou farbou tak, aby ladili so zábradlím lodží. Žľab je vedený pozdĺž celej prednej časti dvojdomu ponad hornými lodžiami. Zvod je vedený pozdĺž spoločnej steny rodinného domu a je zakončený zводом v tvare Y, ktorý sa zhotovoval na objednávku. Jedna časť zakončenia ústi na pozemok žalobkyne, druhá na pozemok žalovaných. V čase osadenia tohto zakončenia mali záujem nielen žalovaní, ale aj matka žalobkyne využívať dažďovú vodu na zalievanie rastlín. Zhotovenie zakončenia zvodu v tvare Y trvalo asi 4-6 týždňov. Žalovaný 2/ sa s D. H. dohodli, že každý bude znášať pomernú časť nákladov na vybudovanie žľabu. B. S. P. vyúčtoval D. H. cenu 131,- eur faktúrou č. XXXXX. Tieto prostriedky odovzdala D. H. žalovanému 2/ v hotovosti, ktorý za ňu predmetnú faktúru uhradil vkladom na účet. Z uvedeného je podľa žalovaných zrejmé, že v predmetnej veci nie sú splnené zákonné predpoklady na náhradu škody. Osadením žľabu žiadna škoda nevznikla, naopak, došlo k zhodnoteniu domu a zabezpečeniu ochrany pred voľne stekajúcou dažďovou vodou. Svedkyňa D. H. (matka žalobkyne a stará matka žalovanej 1/) na pojednávaní uviedla, že jeden deň u nej žalovaný 2/ zazvonil s tým, že by chcel na dome spraviť žľaby, aby mali vodu žalovaní aj svedkyňa. Svedkyňa mu povedala, že vodu nepotrebuje. Voda odtiaľ ani nejde. Ak je prívál, tak to nestačí. Tečie jej to do múry, obtáčala to igelitom. Svedkyňa to už vtedy mala prepísané na dcéru, aj sused jej hovoril, že ten žľab vôbec nie je potrebný. Svedkyňa videla, keď to robili, robilo sa to v jeseni, potom ten pán odišiel a bolo ticho. Potom neskôr jeden večer videla, ako tam s jedným pánom niečo montovali pri svetle a potom aj na druhý večer. Svedkyňa nič nepodpísala, žiadnu objednávku. Žalovaný 2/ si od nej nepýtal písomný ani ústny súhlas so stavbou žľabu. Potom si len prišiel pýtať peniaze. Musí sa to dať dole, lebo jej to tam zavdzia. Rúra ide popri múre a tam ide plyn aj voda. Nie je to pekné. Svedkyňa nekontrolovala, či omietka bola opadaná už predtým. Predtým ako sa postavil žľab, voda nestekala, vtedy padala dole, sem tam na to zábradlie. Svedkyňa žalovanému 2/ v tom čase nepovedala, že už nie je vlastníčkou, ale to netajila. Zaplatila za žľab tých 131,- eur. Predtým než bol namontovaný žľab a bola zima, vtedy keď bol ľad a sneh sa nedali otvárať garážové dvere. Manžel svedkyne musel vtedy rozbíjať ľad. Svedok B. S. na pojednávaní uviedol, že asi pred tromi alebo štyrmi rokmi montoval žľab na dome účastníkov konania, na čo ho oslovil žalovaný 2/. On dal robiť svoju polovicu, a keďže by to takto vyzeralo hrozne, svedok sa pýtal aj D. H., bez jej súhlasu by to nerobil. Rozprávali sa spolu viackrát u nich v záhrade, preložil jej potom faktúru, vo fakturovanej cene bola zahrnutá polovica ceny stavby žľabu. Svedok nevie uviesť, či došlo k opadaniu omietky, ale pokiaľ sa robí na staršom dome, tak omietka zvykne opadať. Zvod v tvare Y už nemontoval. Svedok M. H., otec žalovanej 1/ a brat žalobkyne na pojednávaní uviedol, že dlhé roky to bolo tak, že keď bol dážď, stekalo to po balkóne. Ono to malo byť pôvodne inak, ale jeho otec to prerobil, ešte keď nebola omietka. Potom to stekalo na balkón. Jeho otec potom dával aj aluminium na madlo na balkóne, aby madlo nehnulo, lebo matke sa nepáčilo, že to hnije. Žalovaný 2/ potom v záujme dobrej veci dal urobiť ten žľab. Plní to svoj účel, vody tam je oveľa menej. Je pravda, že keď dážď šľahá, tak šľahá aj teraz, ale je to menej. Žalobkyni sa to nepáčilo. Matka žalobkyne a svedka, D. H. na stavbu

toho žľabu dala súhlas. Nechcela, aby sa robil žľab vzadu, ale so žľabom vpredu súhlasila. Teraz tvrdí, že to nie je pravda. Avšak ona klame celý život. Vtedy neoznámila, že už dom nevlastní. To svedok zistil až v decembri 2014, keď mu boli doručené papiere zo súdu, že sestra previedla matkinu časťku na seba. Matka s ním odvtedy nekomunikuje. Svedok nevie, kto žiadal vybudovanie žľabu, ale dal to urobiť žalovaný 2/. Svedkova matka s tým súhlasila. Pokiaľ by nesúhlasila, urobili by to žalovaní len na svojej polovici, ale nevyzeralo by to dobre. Žľab objednával žalovaný 2/.

3. Žalovaní navrhovali súdu zvážiť prerušenie konania až do skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 11C/34/2019. V uvedenom konaní sa D. H. ako predchádzajúca vlastníčka spoluvlastníckeho podielu 4/6-ín na dome súpisné číslo XXX (orientačné číslo X) domáha vrátenia daru - uvedeného spoluvlastníckeho podielu od B.. L. H. (žalobkyne v tomto konaní). Súd návrh žalovaných na prerušenie konania zamietol. Vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti podľa zápisu v katastri nehnuteľností je žalobkyňa a stále má tak v spore aktívnu vecnú legitímáciu. Súd sa v prvom rade zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanými, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Následne vecne skúmal dôvodnosť nároku žalobkyne na náhradu škody z hľadiska naplnenia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za ňu vo svetle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Škoda vyjadruje úbytok majetku poškodeného. Majetok poškodeného totiž zahŕňa hodnotu veci a v dôsledku jej poškodenia, zničenia či odcudzenia dochádza k úbytku majetku poškodeného o hodnotu veci, na ktorej bola spôsobená škoda, poškodený teda utrpí majetkovú ujmu. Konštatoval, že z výpovedí žalovanej 1/ a z výpovede svedkyne H. vyplynulo, že iniciátorom montáže odkvapového žľabu bol len žalovaný 2/. On dodal materiál, zabezpečil zhotoviteľa B. S. a pomáhal aj pri samotnej realizácii. Žalovaná 1/ síce mala o montáži žľabu vedomosť, avšak sa na nej nijako nepodieľala, nevykonala žiadne úkony, ktoré by mohli mať za následok poškodenie nehnuteľnosti žalobkyne v dôsledku montáže odkvapového žľabu, preto nemohla byť škodcom, t.j. tým, kto za prípadnú škodu zodpovedá. Preto podľa názoru súdu prvej inštancie nebola ani v spore pasívne vecne legitimovaná. Z tvrdení žalobkyne a z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. S. zo dňa 28.11.2012 zistil, že dom súpisné číslo XXX (orientačné číslo X), postavený na pozemku parc. č. XXXX/X, bol v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne v podiele 5/6 a jej brata M. H., ktorý v tom čase vlastnil 1/6. Uvedený právny stav platil aj na jeseň roku 2014, keď žalovaný 2/ realizoval montáž odkvapového žľabu a zvodu. Z výpovedí žalovaných, aj z výpovede svedka M. H. vyplynulo, že žalovaní nemali v čase realizácie vedomosť o tom, že väčšinovým spoluvlastníkom uvedeného domu už nie je D. H., ale žalobkyňa. Námietka žalovaných, že to nevedeli, je však nepodstatná, keďže platí materiálna publicita údajov katastra nehnuteľností a súd preto na túto námietku nemohol prihliadať. V zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Väčšinovým spoluvlastníkom domu súpisné číslo XXX (orientačné číslo X) bola teda v tom čase žalobkyňa a ona mala právo rozhodovať o hospodárení s vecou, a teda aj o zmene spoločnej veci. Žalovaný 2/ teda tým, že si nevyžiadal jej súhlas s montážou odkvapového žľabu a spoločného zvodu zasiahol do jej vlastníckeho práva, čím porušil ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd skonštatoval, že prvý predpoklad zodpovednosti za škodu, t.j. protiprávny úkon (existencia zásahu) takto bol splnený. Súd sa ďalej zaoberal tým, či opísaným zásahom žalovaného 2/ do domu súpisné číslo XXX vznikla žalobkyňi ujma. Zodpovedanie tejto otázky záviselo od posúdenia skutočnosti, na ktorú boli potrebné odborné poznatky a súd v konaní ustanovil na návrh žalobkyne znalca z odboru stavebníctvo v osobe Y.. B. R.. Úlohou znalca bolo porovnať stav domu žalobkyne pred montážou odkvapového žľabu a po jeho namontovaní a vyjadriť sa tiež aké následky by malo odstránenie odkvapového žľabu z domu žalobkyne. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že montáž odkvapového žľabu a zvodu je potrebné považovať za udržiavacie práce v zmysle stavebného zákona, ktoré udržiavacie práce majú zabrániť zmene vzhľadu domu. Práve predchádzajúce nekvalitné riešenie odvodnenia prispievalo k zhoršenému stavu stavby a odmŕzaniu dlažieb. Namontovaním riadneho odvodnenia s usmernením toku vody sa stav upravil. Udržiavacími prácami nebol ohrozený verejný záujem, ktorý je nutný pri ochrane historických ulíc a budov, ako znalec zistil aj konzultovaním písomne a telefonicky na Mestskom úrade S., stavebnom odbore. V tomto prípade teda nešlo o zmenu stavby, ale o udržiavacie práce. Na dome sú dokonca nutné aj ďalšie udržiavacie práce, a to je oprava vrchnej vrstvy brizolitovej omietky a dlažieb na loggiách domu orientačné číslo X. Opadaná omietka na spoločnej priečke je odmŕznutá. Jedným z následkov odstránenia odkvapového žľabu by bolo, že by sa zhoršil stav odvodňovacieho systému na dome orientačné číslo X (dom žalobkyne). Tento odvodňovací systém dnes usmerňuje tok dažďovej vody na nespevnenú plochu, kde napája systém podzemnej vody. Je v záujme verejnosti, aby voda čo najskôr vsakovala do terénu. Znalec napokon pripomenul, že rodinný dom bol stavaný a dokončený ako jeden celok s dvoma bytmi so samostatným vstupom. Z uvedeného dôvodu je prístupovať k údržbe domu jednotne. Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že montáž odkvapového

žľabu (udržiavacie práce) nepodliehala stavebnému povoleniu, ani ohláseniu na stavebnom úrade. Na základe uvedeného súd vyhodnotil, že žalovaný 2/ tým, že realizoval montáž odkvapového žľabu aj na dome žalobkyne a tiež montáž zvodu na spoločnej deliacej priečke, nespôsobil žalobkyni žiadnu ujmu. Naopak zo záverov znalca vyplýva, že bolo potrebné nejakým spôsobom riešiť predchádzajúce nekvalitné riešenie odvodnenia domu, keďže prispievalo k zhoršovaniu stavu stavby, o čom svedčia aj zistenia znalca, že dlažba a omietka odmŕzali, čomu je vlastníkom stavby povinný (takémuto zhoršovaniu stavu stavby) zabrániť. Namontovaním odkvapového žľabu si teda žalovaný 2/ splnil povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 86 ods. 1 stavebného zákona, t.j. udržiavať stavbu v dobrom stave tak, aby nedochádzalo k jej znehodnoteniu alebo ohrozeniu jej vzhľadu a aby sa čo najviac predĺžila jej užívateľnosť. Zo znaleckého posudku zároveň nevyplývalo, že by montáž odkvapového žľabu a zvodu bola realizovaná neodborne. Keďže teda montážou odkvapového žľabu na dome vo vlastníctve žalobkyne a tiež montážou zvodu na spoločnej priečke nevznikla žalobkyni žiadna škoda, nemohla byť daná ani zodpovednosť žalovaného 2/ za škodu a nevznikla mu tak ani povinnosť uviesť dom žalobkyne do pôvodného stavu, z ktorého dôvodu súd žalobu zamietol aj voči žalovanému 2/. Súd napokon poukázal aj na podstatnú okolnosť, že odkvapový žľab sa jeho namontovaním stal súčasťou domu žalobkyne ako súčasť veci v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súčasť veci nie je spôsobilým predmetom samostatných právnych úkonov, ani občianskoprávných vzťahov. Súčasť veci je vždy vo vlastníctve vlastníka hlavnej veci, a preto zdieľa aj právny osud tejto veci. Pretože sa v dôsledku spojenia predtým samostatných vecí stane vec súčasťou hlavnej veci, nadobudne vlastníctvo k nej vlastníkom hlavnej veci, aj a to aj vtedy, ak náklady na zabudovanie, prípadne aj zaobstaranie súčasti veci vynaložila osoba odlišná od vlastníka. Zákonným predpokladom súčasti veci je jej neoddeliteľnosť bez súčasného znehodnotenia hlavnej veci (R 4/92). Žalovaným teda aj na základe uvedených dôvodov nebolo možné uložiť povinnosť odstrániť odkvapový žľab, pretože ten sa stal súčasťou domu žalobkyne ako hlavnej veci. Súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, 3, § 106 ods. 1, 2, § 120 ods. 1, § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 55 ods. 2 písm. d), § 56 písm. h), § 86 ods. 1 zákona č. 50/76 Zb. (ďalej len „Stavebný zákon“).

4. Keďže súd žalobu zamietol, žalovaní boli v konaní plne úspešní. Preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP). V konaní boli vynaložené aj peňažné prostriedky Slovenskej republiky z rozpočtových prostriedkov Okresného súdu Prievidza. Išlo o sumu odmeny priznanej ustanovenému znalcovi, ktorá prevyšovala preddavok na znalečné, ktorý zložila žalobkyňa. Podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku, ustanovenie § 259 CSP pokrýva aj potenciálne výdavky štátu. Súd dospel k záveru, že uvedené zákonné ustanovenie možno použiť pri rozhodovaní o nároku Slovenskej republiky na náhradu trov konania s využitím výkladového pravidla upraveného v Čl. 4 CSP, teda analógie legis. V zmysle takéhoto výkladu citovaného ustanovenia má teda Slovenská republika nárok na náhradu vynaložených výdavkov. Z uvedených dôvodov súd zaviazal žalobkyňu, aby Slovenskej republike nahradila vynaložené trovy konania.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu, prípadne zrušenie, uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) CSP (vady procesných podmienok, porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). Namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalovaní svojím konaním jej nespôsobili žiadnu ujmu a preto bol dôvod na zamietnutie jej žaloby. Za správny považovala záver o tom, že žalovaný 2/ neoprávnene zasiahol do jej vlastníckeho práva, teda konal protiprávne. Nesprávne súd však z hľadiska právnej kvalifikácie nárok žalobkyne posudzoval výlučne z hľadiska naplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škody a vychádzal zo záverov znaleckého posudku Y. B. R., na základe ktorého uzavrel, že žalobkyni nebola spôsobená žiadna ujma. Pod právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu spočívajúca vo vyhľadaní a následnej interpretácii aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav. Právne posúdenie je činnosťou súdu, nie vecou strán sporu, ktoré majú len povinnosť uviesť podstatné skutkové okolnosti, navrhnúť či predložiť dôkazy a to, čoho sa domáhajú. Žalobkyňa takto v zmysle zásady iura novit curia nebola povinná svoj nárok právne kvalifikovať. Pokiaľ bolo v konaní zistené, že došlo k porušeniu vlastníckeho práva žalobkyne, bolo potrebné jej poskytnúť právnu ochranu, ktorá jej ako vlastníčkovi prináleží, čo súd neurobil, keď úplne opomenul prihliadnúť na ust. § 135b ods. 2 OZ, podľa ktorého ak niekto spracuje cudziu vec, hoci mu je známe, že mu nepatrí, môže vlastníkom veci žiadať o jej vydanie a navrátenie do predošlého

stavu, čo ak nie je možné, patrí vlastníčkovi náhrada, pokiaľ nedôjde k dohode. V posudzovanej veci bolo predmetom žaloby po pripustení jej zmeny uloženie povinnosti žalovaným odstrániť odkvapový žľab na rodinnom dome, ktorý predstavuje objekt jednoduchým spôsobom pripevnený k rodinnému domu a rovnako jednoducho ako ho bolo možné vybudovať je možné ho aj odstrániť bez toho, aby došlo k znehodnoteniu rodinného domu, na čo ani nie sú potrebné odborné vedomosti, ale „zdravý sedliacky rozum“. Žalobkyňa teda ako vlastníčka stavby bola oprávnená žiadať odstránenie objektu protiprávne pripevneného a oddeliteľného na jej stavbe podľa uvedeného ustanovenia, a to aj v prípade, ak by tento objekt „bol zo zlata“. Na úspechy jej žaloby vo svetle uvedeného ustanovenia tak postačovalo, aby preukázala, že žalovaní vykonali do rodinného domu zásah bez súhlasu žalobkyne a že žalobkyňa je vlastníčkou, resp. väčšinou spoluvlastníčkou rodinného domu, k naplneniu čoho došlo. Súd v dôsledku opomenutia aplikácie uvedenej právnej normy neposkytol žalobkyni ochranu jej práv, ktoré jej z tohto vyplývajú. Navyiac zastáva názor, že žalovaná 1/ je pasívne vecne legitimovaná rovnako ako žalovaný 2/ v spore. Žalovaní sú v manželskom zväzku, ktorý trvá a trval aj v čase vybudovania žľabu na rodinnom dome. Sú súčasne vlastníckmi stavby rodinného domu súpisné číslo XXX, ktorý majú v celku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (druhá polovica tzv. dvojdomu). O otázke vybudovania žľabu, ktorá súvisí s hospodárením žalovaných s ich spoločným majetkom, museli žalovaní ako manželia rozhodnúť spoločne (§ 144 a nasl. OZ). Keďže nemajú zúžené BSM, aj práce pri vybudovaní žľabu uhradili spoločne z peňažných prostriedkov patriacich do BSM. Ďalej namietala, že súd porušil princíp rovnosti strán, keď neakceptoval jej žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na deň 19.06.2020 z dôvodu jej práceneschopnosti, keďže žiadosť o odročenie pojednávania oznámila súdu prostredníctvom právneho zástupcu deň pred pojednávaním. Potvrdenie jej PN je síce datované dňom 16.06.2020, avšak z dôvodu chyby v písaní, keďže bolo nesprávne na ňom uvedené priezvisko žalobkyne, bolo toto potvrdenie vystavené správne až dňa 17.06.2020 a následne prostredníctvom právneho zástupcu požiadala o odročenie pojednávania nasledujúci pracovný deň. Súd informoval žalobkyňu mailom došlým dňa 19.06.2020 o 9.15 hod., že pojednávanie odročené nebude a jej žiadosť o odročenie nie je akceptovaná. Keďže pojednávanie bolo nariadené na tento deň o 10.00 hod. nebolo možné, aby sa jej právny zástupca z S. na pojednávanie dostavil, či zareagoval poverením iného právneho zástupcu so sídlom v M. na substitučné zastúpenie. Pokiaľ ide o samotné znalecké dokazovanie dopĺňa, že toto nebolo vykonané spôsobom, ktorý by dával relevantné odpovede na otázky podstatné pre konanie. Znalec navyiac so žalobkyňou riadne nekomunikoval, vstúpil na nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobkyne bez jej vedomia a v jej neprítomnosti, nevyzval ju, aby sa dostavila do rodinného domu v deň vykonania ohliadky a túto vykonal bez jej súhlasu.

6. V súbehu s odvolaním podaným právnym zástupcom žalobkyne podala odvolanie aj samotná žalobkyňa vo svojom vlastnom mene, kde identicky ako prostredníctvom právneho zástupcu namietala správnosť záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svojej rozhodnutie a domáha sa zmeny, prípadne zrušenia napadnutého rozhodnutia. Predovšetkým tvrdí, že podľa jej názoru, vec konajúci sudca je zaujatý a má priateľský pomer k žalovaným a ich právnomu zástupcovi, čo však bližšie nekonkretizuje, uvádza len, že zápisnice sú nepresné, k stranám sa nepristupovalo rovnako. Žalovaní vybudovali nepotrebný a neestetický žľab, zvod, vymenili strechu nad lodžiou aj na nehnuteľnosti, ktorej väčšinovým vlastníkom v tom čase bola ona, nedisponovali vlastníckymi právami, aby to mohli urobiť, výstavbou žľabu a zvodu jej vznikla škoda. O odstránení plechovej strechy nad lodžiou a jej nahradení iným materiálom sa dozvedela až na pojednávaní 20.11.2018. Poukazuje na neestetické riešenie žľabu a zvodu, ktoré podľa jej názoru znižujú hodnotu rodinného domu, čo obsiahlo popisuje. Znalec je podľa nej nekompetentný, o čom svedčia aj jeho konštatovania v posudku, že je v záujme verejnosti, aby voda čo najskôr vsakovala do terénu, pričom verejnosť nemá a ani nemôže mať záujem, aby voda čo najskôr vsakovala do terénu na jej skalke. Popisuje narušené vzťahy medzi ňou a žalovanými a tiež jej bratom. Jej matka žalovaným nikdy nedala ústny ani písomný súhlas na výstavbu odkvapového žľabu, čo ani nemohla, keby aj chcela a to vzhľadom k tomu, že v tom čase bola väčšinou spoluvlastníčkou domu ona a nie matka. S matkou sa vôbec žalovaný nedohodol, iba jej prišiel oznámiť, že ide robiť žľab a ona keďže nechcela robiť spory na to nereagovala ani jej nič neoznámila. Žalovaní sa podľa jej názoru dopustili podvodu na matke. Pokiaľ im mala dať peniaze ako príspevok na výstavbu žľabu, bolo to preto, aby mala od nich pokoj. Žalovaní zvod na odvádzanie vody do suda neurobili, ale ho vyviedli do skalky. Ani prípadná neznalosť zákona žalovaných neospravedlňuje. Súhlas väčšinového spoluvlastníka nemali. Porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaných je zrejmé. Ona žiadala tiež odstrániť stavbu a dať dom po odstránení stavby do pôvodného stavu na náklady žalovaných, teda žiadala riešiť aj strechu lodžie. V zmysle toho tiež aj formulovala návrhy na nariadenie znaleckého dokazovania. Klamlivé boli aj tvrdenia žalovaného, že robí v stavebníctve niekoľko desiatok rokov. V r. 2019, keď si jej matka zlomila

druhú nohu, to podľa nej bola príležitosť pre žalovaných dostať sa k jej nehnuteľnosti. Žalovaní sa snažia zneužívať nepriaznivý zdravotný stav matky. Znalec je podľa jej názoru špeciálne nastúpený a vopred poučený ako má posúdiť stavbu. Svedčí podľa jej názoru o tom mail zaslaný asistentkou senátu znalcovi, kde ho familiárne oslovuje „Dobré ráno Y. R.“. Podľa jej názoru bolo drzé pokiaľ znalec žiadal súd overiť, či si ona ako žalobkyňa preberá poštu a komunikáciu s tvrdením, že na miestne zistenie sa nedostavila. Ona však o tom nevedela. Až z mailu sa dozvedá, že objekt bol sprístupnený a bránička ponechaná otvorená. Znalec nemal právo vstúpiť na jej pozemok bez jej vedomia a podľa jej názoru sa tak dopustil trestného činu. Jeho neznalosť vecí podľa jej názoru vyplýva aj z toho, že ju vyzval, aby mu oznámila prečo boli rúry neprofesionálne urobeného zvodu oblepené páskou, inak by vedel, že tieto spolu nedržia, voda tečie na múr a preto ich matka spojila lepiacou páskou. Znalec nemal za úlohu uvádzať a opisovať odbornú literatúru v posudku, ako je napríklad rozdelenie žľabov a iné podľa nej zbytočné nezmysly. Žľab bol urobený iba kvôli zachytávaniu vody do suda. Žľab nechráni zábradlie ani lodžie. K odvolaniu pripája fotodokumentáciu týkajúcu sa zvodov, lodžie, dlaždíc, prekrytia, ktorá do tej doby do spisového materiálu doložená nebola.

7. Žalovaní 1/, 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhujú rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie považujú za v plnom rozsahu nedôvodné. Nedôvodne podľa nich predovšetkým žalobkyňa namieťa, že súd neodročil pojednávanie z dôvodu jej PN. Táto bola PN už od 16.06.2020 a hoci na jej PN bolo nesprávne uvedené priezvisko, ako tvrdí, mohla už v tento deň túto skutočnosť súdu oznámiť a požiadať ho o odročenie pojednávania, čo neurobila. Pokiaľ požiadala o odročenie prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 18.06.2020, mailom odoslaným až o 22.51 hod., reálne sa o tomto sudca mohol dozvedieť až dňa 19.06.2020 ráno, teda v deň nariadeného pojednávania, teda dôvod žiadosti o odročenie pojednávania, ktorý nastal už 16.06.2020 bol oznámený oneskorene. Navyše právny zástupca žalobkyne sa pojednávania mohol zúčastniť. Neodročením pojednávania tak súd neporušil princíp rovnosti strán a nedošlo ani k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Vychádzajúc z pôvodnej žaloby a následne jej formulovanej zmeny zo strany žalobkyne, ktorá bola pripustená uznesením zo dňa 02.04.2019 je jednoznačne zrejmé, že v konaní si uplatňovala voči žalovaným náhradu škody, ktorá jej údajne mala vzniknúť montážou odkvapového žľabu a zvodu na rodinnom dome a to najskôr v peniazoch, následne uvedením do pôvodného stavu, pričom súd na základe dokazovania dospel k správne záveru, že žalobkyňi montážou žľabu a zvodu na jej rodinnom dome žiadna škoda nevznikla. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že montáž žľabu a zvodu je potrebné považovať za udržiavacie práce v zmysle stavebného zákona, ktoré mali zabrániť zmene vzhľadu domu, pretože predchádzajúce nekvalitné riešenie odvodnenia prispievalo k zhoršeniu stavu stavby a odmŕzaniu dlažieb. Montážou žľabu sa stav upravil. Týmito prácami nebol ohrozený verejný záujem, ktorý je nutný pri ochrane historických ulíc a budov rešpektovať, montážou žľabu nedošlo k zmene stavby, išlo o udržiavacie práce, dokonca sú potrebné aj ďalšie, a to oprava vrchnej vrstvy brizolitovej omietky a dlažieb na lodžiách domu orientačné číslo X. Jedným z následkov odstránenia žľabu by bolo, že by sa zhoršil stav odvodňovacieho systému na dome orientačné číslo X (dom žalobkyne). Odvodňovací systém dnes usmerňuje tok dažďovej vody na nespevnenú plochu, kde napája systém podzemnej vody. Keďže ako uviedol aj znalec, rodinný dom bol stavaný a dokončený ako jeden celok s dvoma bytmi so samostatným vstupom je potrebné aj k údržbe domu pristupovať jednotne. Preto nielenže osadením žľabu žalobkyňi žiadna škoda nevznikla, naopak došlo k jeho zhodnoteniu a zabezpečeniu ochrany pred voľne stekajúcou dažďovou vodou. Navyše poukazujú na to, že ak by aj došlo k nejakej škode montážou žľabu a zvodu, čo rozhodne popierajú, nebolo by možné a účelné nahradiť škodu uvedením veci do predošlého stavu. Poukazujú na judikatúru, vychádzajúc z ktorej to nie je možné, v prípade ak tomu bráni prekážka objektívnej povahy, za ktorú možno považovať aj konfliktné vzájomné vzťahy, ktoré zabraňujú v súčasnosti takýto postup vyžadujúci si vzájomnú súčinnosť medzi poškodeným a škodcom pri reparácii náhrady škody, pričom odkazujú príkladmo na rozhodnutie NS ČR z 22.04.2008 sp. zn. 25Cdo 1030/2006. V konkrétnostiach tejto veci je zrejmé, že vzťahy medzi stranami sú výrazne narušené, čo nakoniec vyplýva aj z podaní žalobkyne a jej prednesov na pojednávaní pred súdom, ktoré obsahujú množstvo invektív voči žalovaným a práve tento stav ich vzťahov by bol zjavnou prekážkou potrebnej súčinnosti. Odstránením žľabu a zvodu by totiž nastala nutnosť vyriešiť polovicu žľabu zmenou ukončenia, čo by si vyžadovalo jednak navyše práce a dodávky a tieto by zhoršili stav odvodňovacieho systému. Žalobkyňou požadovaná aplikácia ust. § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka na ňou produkované skutkové okolnosti, podľa ich názoru, nie je možná. Pod spracovaním veci sa totiž rozumie vytvorenie novej veci z veci už existujúcej, pričom vybudovaním odkvapového žľabu a zvodu

k niečomu takémuto neprišlo. Naviac nárok na navrátenie do predošlého stavu podľa § 135b ods. 2 OZ je diametrálne odlišným nárokom od nároku, ktorý si žalobkyňa uplatňovala, t.j. nároku na náhradu škody podľa ust. § 442 ods. 3 časť vety za bodkočiarkou. Z uvedeného dôvodu sa tiež preto súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania len vo vzťahu k tomu nároku, ktorý bolo možné na základe skutkových tvrdení žalobkyne tiež právne kvalifikovať, nie k nároku, na ktorý odkazuje v odvolacom konaní, teda podľa § 135b ods. 2 OZ. Naviac nové stavebné prvky, v konkrétosti žľab, sa stali súčasťou stavby a ich vlastníkom sa stáva doterajší vlastník stavby v zmysle § 120 ods. 1 OZ, na čo v konečnom dôsledku poukázal v rozhodnutí aj samotný súd. V čase montáže žľabu a zvodov bola žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu v podiele 5/6, pričom jej brat M. H. bol spoluvlastníkom v podiele 1/6, pričom rozsudkom OS Prievidza č.k. 6C/139/2014 zo dňa 06.05.2016 bolo podielového spoluvlastníctvo zrušené, dom bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobkyne, ktorá sa týmto stala aj výlučnou vlastníčkou všetkých súčastí domu, vrátane odkvapového žľabu a zvodu. Z výsluchu svedka M. H. vyplynulo, že žľab a zvod bol namontovaný s jeho súhlasom, hoci v danom čase bol menšinovým spoluvlastníkom. Žalovaná 1/ nie je v konaní pasívne legitimovaná. Na osadení odkvapového žľabu a zvodu v dome vo vlastníctve žalobkyne sa nepodieľala a tieto úkony nie je možné subsumovať pod ust. § 144 a § 145 OZ. Nejde o užívanie, resp. udržiavanie veci patriacej do BSM žalovaných, ani o právny úkon týkajúci sa spoločných vecí. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní uvádza, že znalecké dokazovanie nebolo vykonané spôsobom, ktorý by dával relevantné odpovede na otázky podstatné pre toto konanie, tento svoj názor bližšie nekonkretizuje. Pokiaľ uvádza, že znalec s ňou riadne nekomunikoval, znalec sa k tomu vyjadril už v úvode svojho posudku. Podľa ich názoru tak nedošlo k naplneniu ani jedného z produkovaných odvolacích dôvodov a odvolanie je tak plne nedôvodné. Uplatňujú nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu napadnutom odvolaním (vyhovujúci výrok I., o trovách konania strán sporu a trovách štátu - výroky III. a IV.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej časti - výrok II., ktorým bol zamietnutý návrh žalovaných na prerušenie konania nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

10. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu v celom rozsahu zamietol s tým, že zároveň žalovaným priznal voči žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania a uložil povinnosť žalobkyni nahradiť trovy konania vzniknuté štátu.

11. Odvolateľka (žalobkyňa) prostredníctvom odvolacích námietok (uplatnených prostredníctvom jej právneho zástupcu v kumulácii s námietkami vznesenými z jej strany v samostatne podanom odvolaní) tvrdí, že súd prvej inštancie nerozhodol o predmete konania tak, ako ho vymedzila, ktorú námietku možno subsumovať pod porušenie zásady ne ultra petitum ako vady procesných podmienok (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), ďalej tvrdí porušenie práva na spravodlivý proces pre nevyhovenie jej žiadosti o odročenie pojednávania (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), namieta tiež zaujatosť zákonného sudcu a znalca (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP), uplatňuje tiež odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci, naplnenie ktorého dôvodu však jednoznačne nešpecifikuje) a v konečnom dôsledku tvrdí nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

12. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle a v rozsahu produkovaných odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že nedošlo k ich naplneniu.

13. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti a tiež vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne (produkovanej v odvolaní podanom mimo jej právneho zástupcu) spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie nerozhodol o predmete konania tak, ako ho formulovala (ktorá námietka je subsumovateľná pod porušenie zásady ne ultra petitem ako odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP) predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok.

14. Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady, aby súd mohol autoritatívne vo veci rozhodnúť. Procesné podmienky sú také vlastnosti, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ civilného konania. Ich existencia a splnenie je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným, alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu čl. 1 Základných princípov CSP. Existencia žalobného návrhu v sporovom konaní, keďže toto je ovládané bezvýnimčne dispozičným princípom, patrí do skupiny vecných procesných podmienok. Je to žalobca, kto sporové konanie iniciuje a tiež prostredníctvom zvolenej formulácie žalobného petitu vymedzuje jeho predmet. Za vadu sporového konania naplňajúcu naplnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, tak možno považovať aj porušenie zásady ne ultra petitem, t.j. či už prekročenie žalobného návrhu súdom, či prisúdenie nároku, ktorého sa žalobkyňa nedožadovala, ale tiež rozhodovanie o nároku, ktorý bol inak žalobcom uplatnený. Súd totiž vychádzajúc z ust. § 216 ods. 1 CSP nemôže rozhodnúť a žalobcovi priznať viac než požadoval v žalobnom petite a žalovanému nemôže uložiť inú, než žalobcom navrhovanú povinnosť (tzv. zásada ne ultra petitem), teda ani o inej povinnosti, ako je požadované rozhodovať. Opačný postup by bol v rozpore s ústavnými princípmi činnosti súdu.

15. Žalobkyňa tvrdila, že svoju žalobu (po jej zmene) formulovala na odstránenie stavby (žľabu a zvodu) zároveň uloženie povinnosti uviesť dom do pôvodného stavu na náklady žalovaných, teda dať do pôvodného stavu aj strechu lodžie, čo súd neakceptoval a o tomto nerozhodoval.

16. Posúdením rozhodujúcich skutočností plynúcich z obsahu spisového materiálu, odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru o nedôvodnosti žalobkyňou podaného odvolania z hľadiska vyššie uvedenej odvolacej námietky.

17. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu žalobkyňa sa prvotne žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 21.11.2016 v znení nasledujúcich doplnení (zo dňa 24.05.2017 a 9.5.2018) domáhala uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/ nahradiť jej škodu vo výške 3.000,- eur a zakázať žalovaným vstupovať bez jej súhlasu na pozemok vrátane strechy, ktorá škoda jej mala vzniknúť tým, že žalovaní postavili na dvojdome, ktorého jednu časť vlastní žalobkyňa a druhú vlastní žalovaní, odkvapový žľab a zvod z tohto odkvapového žľabu bez jej súhlasu. Dňa 20.02.2019 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalobkyne, vychádzajúc z obsahu ktorého uplatnila zmenu pôvodne podanej žaloby tak, že žiadala, aby súd uložil povinnosť žalovaným odstrániť stavbu (odkvapový žľab a zvod na rodinnom dome súp. č. XXX v meste S.) a uviesť dom na vlastné náklady do pôvodného stavu. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 2. apríla 2019 pod č.k. 14C/11/2017-86 žalobkyňou uplatnenú zmenu žaloby pripustil. Vychádzajúc z obsahu spisu žiadnu ďalšiu zmenu žaloby žalobkyňa neuplatňovala, tiež až do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie nenamietala, že zmena žaloby, tak ako bola pripustená súdom prvej inštancie, by vyčerpávajúco nepokrývala všetky nároky, ku ktorým jej žaloba smeruje. Pokiaľ teda súd prvej inštancie posudzoval a rozhodoval o takto formulovanej žalobe v zmysle pripustenia jej zmeny, nepochybil, keďže žiaden ďalší nárok vrátane v odvolaní ňou tvrdeného navrátenia do pôvodného stavu tiež terasy či zastrešenia loggie, resp. ich opravy, žalobkyňa predmetom konania neučinila. V prospech tohto záveru nakoniec svedčí aj obsah odvolania žalobkyne podaného jej právnym zástupcom, v ktorom tento jasne formuluje, čo bolo predmetom žalobného návrhu (odstránenie odkvapového žľabu a zvodu a uvedenie domu do pôvodného stavu v dôsledku odstránenia tohto žľabu a zvodu).

18. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, pričom ani posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, nezistil žiadne iné procesné vady, zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia vo veci samej podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

19. V ďalšom odvolací súd vychádzajúc z obsahu odvolania podrobil konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu odvolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces (porušenie rovnosti strán pred súdom) ako výsledku tvrdeného nesprávneho

procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý dôvod je zrejmy z obsahu odvolania podaného tak právnym zástupcom žalobkyne, ako aj z ňou samostatne podaného odvolania (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a ktorý nesprávny postup mal spočívať v tom, že súd prvej inštancie vykonal pojednávanie dňa 19.06.2020 v neprítomnosti žalobkyne napriek tomu, že táto svoju neúčast' na ňom ospravedlnila a žiadala ho odročiť z dôvodu svojej práceneschopnosti. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti vyššie uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalobkyne zmeňujúce, či zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Nemožno totiž pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010) so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Vo svetle uvedeného je potrebné teda skúmať, či účastník (aj v prípade možného procesného pochybenia) mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania v okolnostiach posudzovanej veci napríklad tým, že mohol produkovať tvrdenia, či dôkazy. Konanie pred súdom musí totiž zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich, tiež právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní.

21. Priebeh pojednávania a teda aj jeho nariadenie a predvolanie na pojednávanie, sú upravené v ustanoveniach § 177 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

22. Súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie (§ 177 ods. 1 CSP).

23. Nevyhnutnosť nariadenia pojednávania pri rozhodovaní vo veci samej je vyjadrením zásady ústnosti a bezprostrednosti konania, ktoré zásady majú ústavnoprávne vyjadrenie v článku 48 ods. 2 Ústavy SR (právo na prerokovanie veci v prítomnosti a možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom), tiež článku 6 ods. 1 Dohovoru, v zmysle ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Zúčastniť sa na pojednávaní je právom strán sporu. Stranám zásadne musí byť umožnené, aby v prípade, ak vo veci bolo nariadené pojednávanie, mali možnosť sa tohto zúčastniť, čo predpokladá riadne a včasné doručenie predvolania na pojednávanie, aby im tak bolo umožnené realizovanie ich procesných oprávnení, ktoré im zákon priznáva.

24. Predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 178 ods. 2 CSP).

25. Dôvody odročenia pojednávania sú obsiahnuté v ust. § 183 CSP. V zmysle odseku 1, uvedeného ustanovenia, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa ods. 2, od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. Podľa ods. 3, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Podľa odseku 4 ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla.

26. Podľa § 184 ods. 1 CSP súd rozhodne o odročení pojednávania bezodkladne; o tom upovedomí tých, ktorí boli na pojednávanie predvolaní. Súd uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

27. Vychádzajúc z citovaných ustanovení, predvolanie na pojednávanie vykonáva súd z úradnej povinnosti, pričom je jeho povinnosť predvolať všetky osoby, ktoré ustanovuje zákon, prostredníctvom čoho sa zabezpečuje, aby bolo strane konania umožnené vykonať právo na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj možnosť zúčastniť sa na pojednávaní. V prípade žiadosti strany o odročenie pojednávania je rozhodujúce, či táto žiadosť má pôvod v dôležitých skutočnostiach, ktoré opodstatnene diskvalifikujú stranu z účasti na pojednávaní a zároveň, či táto žiadosť bola súdu doručená bezodkladne (čo znamená ihneď potom, ako takýto ňou tvrdý a samozrejme preukázaný dôvod vznikol).

28. V konkrétnostiach posudzovanej veci, ako odvolací súd zistil preskúmaním spisového materiálu, súd prvej inštancie vo veci nariadil prvé pojednávanie po prvotných úkonoch vo veci na deň 06.11.2018, ktoré bolo na žiadosť žalovaných odročené s následne nariadeným termínom pojednávania na 20.11.2018. Ako vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania (č.l. 65 a nasl.), toto sa uskutočnilo za účasti žalobkyne, žalovaných, ako aj ich právneho zástupcu, na ktorom pojednávaní bola žalobkyňa riadne vypočutá. Boli vypočutí tiež svedkovia D. H. a B. S., ktorým žalobkyňa mala možnosť klásť otázky, čo aj realizovala. Pojednávanie bolo odročené na 18.01.2019 za účelom výsluchu svedka M. H.. Na pojednávaní dňa 18.01.2019 sa žalobkyňa osobne zúčastnila, bol vypočutý predvolaný svedok M. H., žalobkyňa mala vytvorený priestor klásť mu otázky, čo tiež realizovala. Boli zároveň vypočutí žalovaní 1/, 2/ s vytvorením priestoru žalobkyne klásť im otázky, k čoho naplneniu reálne aj došlo. Žalobkyňa navrhovala znalecké dokazovanie, pojednávanie bolo odročené na neurčito. Dňa 20.02.2019 žalobkyňa doručila zmenu žaloby, o ktorej následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 02.04.2019 (č.l. 86) aj rozhodol, keď zmenu žaloby pripustil. Následne bolo nariadené znalecké dokazovanie, žalobkyňi bol vytvorený priestor na zadanie úlohy znalcovi, čo aj realizovala. Vypracovaný znalecký posudok bol žalobkyňi doručený dňa 17.02.2020 a zároveň bolo nariadené pojednávanie na deň 06.03.2020. Dňa 05.03.2020 bola doručená súdu prvej inštancie žiadosť žalobkyne o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, o čom na výzvu súdu predložila kópiu dokladu o PN. Ako vyplýva z úradného záznamu súdu na č.l. 143, súd dôvody uvedené žalobkyňou považoval za dôležité a v zmysle § 183 CSP odročil pojednávanie vytýčené pôvodne na 06.03.2020 s tým, že nariadil vo veci nový termín pojednávania na 05.05.2020. Z dôvodu mimoriadnych opatrení nariadených a vykonávaných ústrednými orgánmi SR z dôvodu zabránenia šíreniu koronavírusu súd pojednávanie zrušil s tým, že nový termín bude vytýčený hneď ako to epidemiologická situácia dovoľí. Ďalší termín pojednávania, ako vyplýva z č.l. 149, bol nariadený na 19.06.2020 (predvolanie zo dňa 28.04.2020). Dňa 28.05.2020 bolo súdu prvej inštancie doručené plnomocenstvo udelené žalobkyňou advokátovi B.. B. A. na zastupovanie v danej veci. Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že právny zástupca žalobkyne oznámil mailom dňa 18.06.2020 o 22:51 hod. (štvrtok) súdu, že žalobkyňa je práceneschopná od 16.06.2020 (utorok), z ktorého dôvodu žiada odročiť pojednávanie. Je tak zrejmé, že zákonný sudca sa mal reálne možnosť dozvedieť o tejto žiadosti žalobkyne až ráno dňa 19.06.2020, čo bol piatok, teda v deň pojednávania, kedy mu podateľňou súdu bola táto žiadosť predložená a kedy aj obratom o 09:16 hod. v reakcii na túto žiadosť oznámil mailom právnenému zástupcovi žalobkyne, že žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje, s poukazom tiež na to, že pojednávanie raz bolo z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu žalobkyne odročené, a teda s poukazom na § 183 ods. 2 veta druhá CSP, pokiaľ opakovane takýto dôvod odročenia vznikol, mala sa dať na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, o to viac, že je zastúpená advokátom. V rámci dôvodov nevyhovenia žiadosti súd tiež uvádza, že dôvod, pre ktorý žiada žalobkyňa odročiť pojednávanie, nenastal krátko pred pojednávaním a to s poukazom na datovanie začiatku práceneschopnosti. Z obsahu spisu (zápisnice z pojednávania) vyplýva, že súd po otvorení pojednávania skonštatoval dôvody neprítomnosti žalobkyne na pojednávaní, ako aj skutočnosť, že žiadosti o odročenie nevyhovela, keď dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 183 CSP neposúdil ako naplnené, následne pojednával v neprítomnosti žalobkyne (tiež jej právneho zástupcu) a vo veci aj rozhodol, čomu predchádzalo konštatovanie, že návrhy na doplnenie dokazovania vznesené neboli a vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené.

29. Preskúmaním vyššie uvedených zistených skutočností vo svetle teoretických východísk uvedených v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacej námietky vzťahujúcej sa k odvolaciemu dôvodu uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nemožno pochybovať o tom, že žalobkyňa mala vytvorený priestor na to, aby mohla svoje procesné

práva v dostatočnej miere realizovať. Je zrejmé, že jej bolo v komfortnom predstihu doručené predvolanie na pojednávanie so zachovaním lehoty na jeho prípravu, takže do jeho uskutočnenia mala možnosť produkovať prostriedky procesného útoku, vznášať vecné námietky voči znaleckému posudku (ktorý jej bol doručený cca tri mesiace pred uskutočnením pojednávania), či iné návrhy na doplnenie dokazovania, čo však neučinila. Súdu síce pred uskutočnením pojednávania, avšak v deň bezprostredne pojednávaniu predchádzajúci, navyiac mimo úradných hodín súdu (o 22:51 hod.) prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslala žiadosť o odročenie pojednávania s priloženou kópiou potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti, ako však správne konštatoval aj súd prvej inštancie, z obsahu dokladu o PN je zrejmé, že táto bola práceneschopnou už od 16.06.2020, teda hovorí o tom, že si splnila svoju povinnosť bezodkladne oboznámiť súd s dôvodom, pre ktorý pojednávanie žiada odročiť, teda ihneď po tom, ako jej tento dôvod bol známy, nespĺnila. Neobstojí v tomto smere z hľadiska udržateľnosti ani jej tvrdenie, že dôvodom oneskorenia žiadosti o odročenie mala byť skutočnosť, že doklad o PN, ktorý bol vystavený dňa 16.06.2020, mal obsahovať opisnú nesprávnosť, ktorú bolo potrebné odstrániť, keďže to nič nemení na fakte, že dôvod pre odročenie pojednávania vznikol počiatkom jej práceneschopnosti a pokiaľ ako tvrdí doklad o PN vykazoval zrejmu nesprávnosť, o tomto presne v tomto duchu mohla a mala už dňa 16.06.2020 súd oboznámiť (s tým, že doručí obratom opravený doklad), aby tento mohol riadne a včas, tiež z hľadiska spravodlivosti voči protistrane sa s touto skutočnosťou vysporiadať, čo však neurobila. Za týchto okolností tak nemôže ísť rozhodne na ťarchu procesného postupu súdu prvej inštancie ani protistrany, ale výlučne na ťarchu zvoleného postupu žalobkyne, ak súd prvej inštancie žiadosť ako nezaslanú včas neakceptoval, pojednávanie neodročil a vo veci aj v neprítomnosti žalobkyne rozhodol o to viac, že vzhľadom už na predchádzajúce odročenie z identického dôvodu na strane žalobkyne (PN) prichádzalo do úvahy, aby sa pojednávania zúčastnil jej právny zástupca, ktorého na svoje zastupovanie v konaní splnomocnila. Neobstojí dôvodenie tým, že tento sa o dôvode nevyhovenia žiadosti žalobkyne dozvedel až v deň pojednávania a z časového hľadiska to nebolo možné stihnúť, ani zabezpečiť substitúciu. Zasláním dokladu o PN a žiadosti o odročenie pojednávania o 22:51 hod., teda večer pred dňom pojednávania, pri vedomosti o tom, že dôvod odročenia vznikol dva dni predtým, nemohlo legitímne na strane žalobkyne (či jej právneho zástupcu) vyvolať iné očakávania, ako že jej žiadosť nebude akceptovaná, a pojednávanie sa v jej prítomnosti tiež uskutoční, pri racionálnom predpoklade, že súd na jej žiadosť môže reagovať až vtedy, keď sa táto dostala do dispozície zákonného sudcu, ktorý na ňu bezodkladne reflektoval. Žalobkyňa je kvalifikovane zastúpená a v zmysle starej rímskej zásady *vigilantibus iura scripta sunt*", t.j. právo patrí bdelym, si svoje práva v tomto smere mala strážiť tiež v podobe účasti jej právneho zástupcu na pojednávaní.

30. Vychádzajúc tak z vyššie uvedeného zistenia, keďže bola splnená procesná podmienka riadneho a včasného doručenia predvolania na pojednávanie žalobkyne (§ 178 ods. 2 CSP) pri síce doručenej žiadosti z jej strany o jeho odročenie, avšak pri nesplnení zákonnej podmienky, že k tomu došlo bezodkladne potom, ako dôvod odročenia na jej strane vznikol, napriek jej neprítomnosti (vrátane neprítomnosti jej právneho zástupcu) bolo potrebné považovať za splnené podmienky na prejednanie veci podľa § 180 CSP, čo má oporu v obsahu spisového materiálu a platnom procesnom predpise a pokiaľ za týchto okolností súd prvej inštancie na vyššie uvedenom pojednávaní vec v neprítomnosti žalobkyne podľa § 180 CSP tiež prejednal, a zároveň následne vo veci aj rozhodol, nepochybil a týmto zvoleným procesným postupom neznemožnil žalobkyne realizovať jej procesné oprávnenia, ktoré jej zákon priznáva a nedošlo tak ani k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, či porušeniu čl. 6 Základných princípov CSP o rovnakom postavení strán sporu v konaní spočívajúcom v umožnení im v rovnakej miere uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Žalobkyňa v priebehu konania mala vytvorený priestor na realizáciu všetkých procesných oprávnení, ktoré jej zákon priznáva (vrátane možnosti vyjadriť sa k podaniam protistrany, vykonaným dôkazom (vrátane znaleckého posudku), pričom do akej miery svoje práva realizovala ide výlučne na jej ťarchu. Nakoniec ani v samotnom odvolaní nekonkretizuje žiadne prostriedky procesného útoku, ktorých reálne uplatnenie jej bolo vykonaním pojednávania v jej neprítomnosti zmarené. Vyššie uvedená námietka je tak nedôvodnou.

31. V ďalšom žalobkyňa v odvolaní podanom mimo právneho zástupcu spochybňuje objektivitu súdu (zákonného sudcu B.. A. R.) prostredníctvom tvrdenia, že tento má mať priateľský pomer k žalovaným a ich právnemu zástupcovi (ktorý bližšie nešpecifikuje), tiež, že zápisnice sú nepresné, k stranám sa nepristupovalo rovnako. Spochybňuje súčasne tiež objektivitu znalca, ktorý v priebehu konania vypracovával znalecký posudok prostredníctvom tvrdenia, že tento má byť „špeciálne nastrečený,

dopredu poučený, ako má posúdiť stavbu", čo odvodzuje tiež od toho, že mu mal byť zaslaný na posúdenie spis súdom zo strany asistentky senátu podľa jej názoru s familiárnym oslovením „Dobré ráno Y. R.", ktoré tvrdenia indikujú (i keď to odvolateľka takto priamo neformuluje) k uplatňovaniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

32. V ustanovení § 365 ods. 1 písm. c/ CSP sú uvedené dva na rovnakú úroveň postavené dôvody, ktoré tiež samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia, ktorými sú: a/ rozhodovanie vylúčeným (zaujatým) sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným.

33. V posudzovanej veci teda odvolateľka v odvolaní priamo uvádza, že namieta nestrannosť (zaujatosť, vylúčenie) zákonného sudcu B.. A. R., ktorý konal a rozhodoval vo veci, avšak len vo všeobecnosti tvrdiac, že tento má mať priateľský vzťah k účastníkom konania (žalovaným) a k ich zástupcom (§ 49 ods. 1 CSP), tiež poukazuje na nedostatky v postupe súdu (chyby v zápisniciach a ďalšie), čo indikuje k namietaniu vady v podobe vydania rozhodnutia zaujatým sudcom, ktorá vada podlieha preskúmaniu odvolacím súdom z hľadiska jej existencie bez ohľadu na to, či o tejto otázke bolo v priebehu konania rozhodované tiež samostatným rozhodnutím (z podnetu účastníka), o ktorý prípad však v danej veci nejde (odvolateľka v priebehu konania pred súdom prvej inštancie zaujatosť vec prejednávajúceho sudcu nenamietala). Rovnako nenamietala z hľadiska zaujatosti ustanoveného znalca, rovnako tvrdenia o jeho neobjektívite produkovala až v odvolacom konaní.

34. Zákonný sudca sa k skutočnostiam spochybňujúcim jeho objektivitu uvádzaným žalobkyňou v odvolaní vyjadril tak, že účastníkov konania nepozná (ani žalobkyňu, ani žalovaných), osobne ich videl po prvý krát až na pojednávaní vo veci. Rovnako nemá žiaden osobný vzťah ani s právnym zástupcom žalovaných W.. B., ktorého pozná len z úradnej činnosti súdu, keď tento zastupuje svojich klientov na pojednávaniach.

35. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

36. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

37. Podľa § 59 CSP na vylúčenie súdneho úradníka, iných zamestnancov súdu, znalca, prekladateľa, alebo tlmočníka sa primerane použijú ustanovenia o vylúčení sudcov. O vylúčení týchto osôb rozhoduje súd, ktorý spor prejednáva a rozhoduje.

38. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť, sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadšžania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadšžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

39. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

40. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodit' len z jeho konkrétneho pomeru k veci, k účastníkom, alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšie vedomia a svedomia, rozhodovať nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezáujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranné rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezáujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosti. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

41. U vec prejednávajúceho sudcu súdu prvej inštancie, však v konkrétnostiach z tvrdení odvolateľky nevyplýva a odvolací súd tiež z obsahu spisu nezistil žiadnu z okolností, ktorá by ho vo svetle § 49 CSP diskvalifikovala z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jeho nezáujatosti, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Námietka odvolateľky je výlučne subjektívneho charakteru, formulovaná všeobecne (bez konkrétností) spôsobom, ktorý nie je spôsobilý objektivitu sudcu spochybníť. Meradlom hodnotenia objektivitu sudcu nemôžu byť subjektívne hľadisko účastníka konania založené na všeobecných, objektívne ničím nepodložených domnienkach (sudca má mať priateľský vzťah so žalovanými, či ich zástupcom). Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ odvolateľka spochybňuje objektivitu sudcu aj spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v jej nespokojnosti s vykonaním a hodnotením dôkazov a následnom vydanom rozhodnutí (v čom vidí nerovnaký prístup k stranám), či nesprávnom vyhotovení zápisníc z pojednávania (čo však v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nenamietala ani ich opravu nežiadala) tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP). Významným vo vzťahu k námietke odvolateľky v tomto smere teda jednoznačne je, že správnosť či už procesného postupu sudcu, ako i samotného rozhodnutia, môže byť preskúmaná len na základe opravných prostriedkov, či už riadnych alebo mimoriadnych, pri ich využití účastníkmi konania po rozhodnutí vo veci samej, pričom relevantné skutočnosti odôvodňujúce spochybnenie objektivitu sudcu zistené neboli.

42. O tom, či je vylúčený znalec, platia primerane ustanovenia § 49 CSP (§ 59 CSP). Ustanovenie § 49 ods. 1 CSP, z ktorého treba vychádzať pri posudzovaní námietky zaujatosti predpokladá taký vzťah osobného záujmu znalca vo veci, alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, či zástupcom, pre ktorý by i napriek zákonom stanoveným povinnostiam nemohol, alebo nebol schopný nezávisle a nestranné vykonať odborné posúdenie (porovnaj 33 Obo 123/2009). Podľa judikátu 375/2007 ESLP nedostatok neutrality ustanoveného znalca (samozrejme za stavu jej objektívneho preukázania) môže za určitých okolností porušiť princípy rovnosti zbraní, ktoré sú súčasťou konceptu spravodlivého súdneho konania, pričom treba zohľadniť procesné postavenie znalca a jeho úlohu v príslušnom súdnom konaní.

43. V posudzovanej veci bolo znalecké dokazovanie vykonané na návrh žalobkyne, pričom po ustanovení konkrétneho znalca (Y. R.) žiadne námietky voči jeho osobe nevzniesla. Z obsahu spisu nevyplýva (a samotná žalobkyňa ho ani netvrdí) akýkoľvek ekonomický, či blízky konkretizovaný osobný pomer medzi žalovanými (prípadne ich právnym zástupcom) a znalcom, či prípadne iné skutočnosti, z ktorých by bolo možné dovodiť jeho „uprednostnenie“ pri ustanovení za znalca, ktoré by boli spôsobilé objektívne odôvodniť vznik určitých obáv u žalobkyne o nerovnomernom procesnom postavení so žalovanými a porušení zásady rovnosti zbraní. Podľa názoru odvolacieho súdu tak vznesená námietka zaujatosti znalca žalobkyňou je nedôvodná pre absenciu takých skutočností, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť jeho neutralitu. Odvolateľka netvrdí ani nepreukazuje (a zo spisu ani nevyplývajú) také väzby znalca na ktoréhokoľvek účastníka konania, ktoré by boli spôsobilé jeho nestrannosť spochybníť. Tvrdenia o jeho „nastrčení“ (nie je jasné ani kým, keďže to odvolateľka nešpecifikuje) nemajú vychádzajúc zo spisu plynúcich skutočností žiaden reálny základ, rovnako požadovaný záver nie je možné vyvodíť ani z formulácie jeho oslovenia, či pozdravu v rámci mailovej korešpondencie

súdom. Pokiaľ odvolateľka vzhladá dôvody pre pochybnosť o jeho nestrannosti v obsahu, či záveroch znaleckého posudku, ktorý v priebehu konania znalec vypracoval, či jeho postupe pri realizácii šetrenia pomerov na mieste samom v rámci znaleckého úkonu, aj v tomto prípade (analogicky ako u sudcu) platí, že okolnosti, ktoré spočívajú v postupe znalca v konaní pri realizácii znaleckého úkonu, alebo vo výsledku jeho znaleckej činnosti, nie sú dôvodom na jeho vylúčenie z realizácie znaleckého úkonu (§ 49 ods. 3 CSP v spojitosti s § 59 CSP).

44. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska vyššie uvedených odvolacích námietok nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP tak vo vzťahu k zákonnému sudcovi, ako aj vo vzťahu k znalcovi.

45. Ďalším dôvodom (vychádzajúc z odvolania žalobkyne podanom prostredníctvom jej právneho zástupcu) ktorý žalobkyňa uplatňuje, je existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) naplnenie ktorého však opoznatelným spôsobom nekonkretizuje. Ide o odvolací dôvod dopadajúci na akékoľvek procesné pochybenia súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody (príkladmo vykonanie nezákonného dôkazu, či nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia), ktoré posúdiac obsah odvolania však produkované žalobkyňou neboli. Ako možný dôvod (i keď to odvolateľka takto neformuluje) by prichádzalo do úvahy posúdiac obsah odvolania jej nespokojnosť s argumentáciou súdu na ktorom založil svoje zamietavé rozhodnutie (nedostatok dôvodov rozhodnutia).

46. V posudzovanej veci však posúdiac obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal v princípe dostatočnú odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolateľka sa s názormi súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Všeobecný súd totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci došlo.

47. Z hľadiska vyššie uvedeného tak nebolo možné prijať záver ani o naplnení uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP.

48. Zostávajúcou a ťažiskovou časťou odvolacích námietok žalobkyňa smerovala voči správnosti skutkových a právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

49. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

50. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

51. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, predložené dôkazy vykonal a vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, skúmajúc predovšetkým naplnenie zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu vo svetle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka správne posúdil, že napriek zistenému protiprávnemu konaniu žalovaného 2/, ktorý inicioval, objednal a spolurealizoval namontovanie odvodového žľabu a zvodu tiež na deliacej priečke dvojdomu (teda aj na majetku žalobkyne) a to bez jej súhlasu ako väčšinovej spoluvlastníčky (§ 139 ods. 2 OZ), týmto svojim konaním nespôsobil žalobkyňu ujmu na majetku, pre absenciu ktorej nie sú splnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu a v spojitosti s tým aj možnosti priznať žalobkyňu ňou uplatnený reparačný nárok (§ 442 ods. 1 a 3, časť za bodkočiarkou OZ), s následkom nespôsobilosti žaloby k inému, ako v neprospech žalobkyne vyznievajúcejmu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorého rozhodnutie následne nebolo z hľadiska záveru o jeho vecnej správnosti spôsobilé k inému, ako potvrdzujúcejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu vo svetle ust. § 387 ods. 1 CSP v jeho odvolaní dotknutej - zamietajúcej časti (výrok I.). Dôvodne a správne tiež vzhľadom na plný úspech žalovaných v spore, konštatoval súd prvej inštancie vznik nároku na ich strane voči žalobkyňu na plnú náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP) rovnako ako v prípade náhrady trov konania štátu s tým, že o ich výške po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie, ako bolo uvedené už v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov. Odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neakceptovateľné, nevyplývajú z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie.

52. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobkyne, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

53. Žalobkyňa sa prostredníctvom ťažiskových vecných odvolacích námietok dovoľáva odlišného posúdenia otázky zodpovednosti žalovaných za ňou tvrdenu vzniknutú jej škodu na majetku (jej časti tzv. dvojdomu) v dôsledku vybudovania odvodového žľabu a zvodu žalovaným 2/, prípadne odlišnej právnej kvalifikácie ňou uplatneného nároku.

54. Podľa § 420 ods. 1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

55. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

56. Podľa § 442 ods. 3 OZ škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

57. Vychádzajúc z vymedzenia predmetu sporu prostredníctvom žalobkyňou formulovaného návrhu (žalobného petitu) tak pred jeho zmenou, ako aj po jeho súdom prvej inštancie pripustenej zmene, ako aj skutkových tvrdení, prostredníctvom ktorých samotná žalobkyňa skutkový dej vymedzila a na ktorých

opodstatnenosť svojho nároku založila, odvolací súd nemá pochybnosť predovšetkým o tom, že súd prvej inštancie správne tento po právnej stránke posúdil ako nárok na náhradu škody čo do spôsobu a rozsahu jej náhrady v zmysle žalobnej žiadosti uvedením veci do pôvodného stavu (§ 442 ods. 3, časť vety za bodkočiarkou).

58. Správne tiež preto primárne skúmal súd prvej inštancie dôvodnosť nároku žalobkyne z hľadiska naplnenia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu vo svetle ust. § 420 ods. 1 Obč. zákonníka. Právna úprava všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 OZ totiž postihuje všetky vzťahy tejto zodpovednosti, pokiaľ nie sú predmetom právnej úpravy v osobitných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, alebo v ustanoveniach iného zákona tvoriaceho súčasť Správneho poriadku Slovenskej republiky, o ktorý prípad však v danej veci nešlo. Všeobecnú zodpovednosť za náhradu škody je možné charakterizovať ako subjektívnu zodpovednosť s predpokladaným zavinením škodcu, čo znamená, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že škodu spôsobil škodca (v tomto prípade obaja žalovaní), existenciu škody a jej výšky zaťažovala žalobkyňa ako tvrdenú poškodenú. O všeobecnú zodpovednosť podľa Občianskeho zákonníka pôjde len vtedy, ak sú kumulatívne naplnené zákonné predpoklady, a to a/ vznik škody, b/ protiprávnosť konania, c/ zavinenie škodcu (ktoré je podľa zákona predpokladané) a príčinná súvislosť medzi škodou a konaním.

59. V konkrétnostiach posudzovanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami sporným ani nebolo, že v čase realizovania montáže odkvapového žľabu a zvodu, ktorým mala byť na majetku žalobkyne spôsobená škoda, boli, vychádzajúc z výpisu z LV č. XXXX pre k.ú. S., podielovými spoluvlastníkmi domu súp. č. XXX (orientačné číslo X), postaveného na pozemku parc. č. XXXX/X, žalobkyňa v podiele 5/6 a jej brat M. H. (otec žalovanej 1/) v podiele 1/6 (ide reálne o 1-icu tzv. dvojdomu, ktorá v dôsledku zrušenia vyporiadania podielového spoluvlastníctva je aktuálne už len vo výlučnom vlastníctve žalobkyne). Druhá polovica tzv. dvojdomu v čase zhotovenia žľabu a zvodu, ako aj aktuálne je v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných 1/, 2/ ako manželov (orientačné číslo X). Výstavba žľabu a následne zvodu bola realizovaná v mesiacoch september až október 2014 z podnetu a v súčinnosti na realizácii žalovaného 2/, pričom samotné práce na osadení žľabu vykonával na objednávku žalovaného 2/ B. S. P. (spolu so žalovaným 2/ a jeho priateľom), na financovaní čoho sa podieľala aj D. H. (matka žalobkyne a stará matka žalovanej 1/) a so súhlasom otca žalovanej 1/ (M. H.), ktorý v tom čase bol podielovým spoluvlastníkom rodinného domu súp. č. XXX (časti dvojdomu, ktorý už patrí len žalobkyňi) v podiele 1/6-iny. Podľa žalovaného 2/ k vybudovaniu sporného žľabu a zvodu nedošlo svojvoľne, ale z dôvodu zamedzenia vzniku ďalších škôd, keďže z prekrytia horných loggií na dvojdomu, na ktorých nebol dovtedy žiaden žľab, stekala voda na zábradlie loggií, na ich podlahu, na zem, poškodzovala drevené dvere garáží oboch rodinných domov, boli problémy tiež s otváraním dverí na garážach a podobne. Žalovaný 2/ ani predchádzajúci podielový spoluvlastník M. H. sa na osadení žľabu a zvodu so žalobkyňou ako väčšinovou podielovou spoluvlastníčkou nedohodli. Oboznámili s tým L. H., ktorý v dotknutej časti dvojdomu v tom čase bývala, avšak v tom čase už nebola jeho spoluvlastníčkou (previedla svoj väčšinový podiel darovacou zmluvou na svoju dcéru - žalobkyňu). So žalobkyňou nejednali, ani ju o súhlas s realizáciou žľabu a zvodu nežiadali.

60. Za týchto okolností potom súd prvej inštancie správne posúdil vychádzajúc z právnej úpravy hospodárenia so spoločnou vecou (§ 139 ods. 2 Obč. zákonníka), ktorý upravuje vzájomný vnútorný vzťah spoluvlastníkov a vychádzajúc z ktorého o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov, pričom pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd, že realizáciou žľabu a zvodu bez súhlasu žalobkyne ako väčšinovej podielovej spoluvlastníčky, (i keď nešlo o stavebné úpravy v pravom slova zmysle, ale len o bežnú údržbu nepodliehajúcu vychádzajúc zo Stavebného zákona a poriadku stavebnému povoleniu, ani povinnosti ohlásenia drobnej stavby) došlo k zásahu do jej práv. I keď ustanovenie § 139 ods. 2 OZ je svojím charakterom právnou úpravou s relatívne neurčitou právnou úpravou, čo znamená, že stanovenie jej hypotézy je vždy závislé od hodnotenia konkrétnych okolností súdom, nemožno pochybovať, že pod hospodárením so spoločnou vecou v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia je potrebné rozumieť tiež bežné hospodárenie ako je napríklad údržba veci, ako aj jej oprava, úprava s cieľom zachovať jej účelné využitie (o ktoré išlo v okolnostiach posudzovanej veci). V každom prípade však bez zreteľa na to, o hospodárení akého charakteru s vecou ide (teda či ide len o bežné hospodárenie alebo dôležitú zmenu spoločnej veci), zákon prioritne predpokladá uzavretie dohody spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, pričom vlastnícky podiel vyjadruje mieru účasti podielového spoluvlastníka na právach a povinnostiach spoločnej veci, teda aj mieru,

akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach. V konkrétnostiach posudzovanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k dohode o namontovaní žľabu a zvodu tiež na časť dvojdomu v spoluvlastníctve v tom čase otca žalovanej 1/ a žalobkyne a deliacu priečku dvojdomu nedošlo, resp. zhotoviteľ žľabu ako ani vtedajší podielový spoluvlastník M. H. o tejto možnosti so žalobkyňou ako väčšinou podielovou spoluvlastníčkou ani nejednali, preto ich realizáciou (osadením) bolo zasiahnuté do práv väčšinovej podielovej spoluvlastníčky, ktorý záver v konečnom dôsledku považuje za správny aj samotná žalobkyňa (vychádzajúc z obsahu odvolaní), a v rámci písomného vyjadrenia k odvolaniu ho nenapádajú ani samotní žalovaní.

61. Spornou od počiatku medzi stranami je otázka vzniku škody v dôsledku realizácie montáže žľabu a zvodu tretím subjektom za súčinnosti a na objednávku žalovaného 2/.

62. Ust. § 442 OZ vychádza zo zásady peňažnej náhrady škody a iba výnimočne, ak o to požiada poškodený (ako v tomto prípade žalobkyňa prostredníctvom uplatnenia zmeny žaloby), a ak je to možné a účelné, zákon umožňuje nahraďiť škodu uvedením do predošlého stavu. Z ust. § 442 ods. 1 OZ vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tak, že došlo k zmenšeniu majetku poškodeného. Tak, ako správne uvádza súd prvej inštancie, majetok poškodeného totiž zahŕňa hodnotu veci a v dôsledku jej poškodenia, zničenia či odcudzenia dochádza k úbytku majetku poškodeného o hodnotu veci, na ktorej bola spôsobená škoda, čím poškodený utrpí majetkovú ujmu.

63. Keďže žalovaní od počiatku popierali vznik škody na časti dvojdomu patriacemu vlastníčky žalobkyňi ako dôsledku realizácie ich montáže na rodinnom dvojdomu, žalobkyňa na preukázanie vzniku škody navrhla vykonať znalecké dokazovanie, čomu súd vyhovel a za súčinnosti oboch strán formuloval zadanie znalcovi (Y. B. R.), ktorého úlohou bolo porovnať stav domu žalobkyne pred montážou odkvapového žľabu a po jeho namontovaní, a tiež sa vyjadriť, aké následky (pozitívne či negatívne) by mohlo so sebou priniesť odstránenie tohto žľabu a zvodu.

64. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku montážou odkvapového žľabu a zvodu na dome žalobkyne, tejto žiadna ujma nevznikla. Znalec naopak posúdil, že ich realizáciou došlo k doriešeniu predchádzajúceho nekvalitného riešenia odvodnenia dvojdomu, ktoré prispievalo k zhoršeniu stavu celej stavby (odmŕzanie omietky a dlažby), ktorý nežiadúci stav práve namontovaním tohto riadneho odvodnenia s usmernením toku vody sa upravil, a pokiaľ by došlo k jeho odstráneniu, zhoršil by sa stav odvodňovacieho systému na dome orientačné číslo X (časť domu žalobkyne), ktorý v súčasnosti usmerňuje tok dažďovej vody na nespevnenú plochu, kde napája systém podzemnej vody. Realizovaním montáže odkvapového žľabu aj na dome žalobkyne, a tiež montážou zvodu na spoločnej deliacej priečke tak nielenže nebola spôsobená žalobkyňi na majetku žiadna ujma, ale naopak, išlo o riešenie brániace ďalšej zmene vzhľadu domu a zhoršeniu stavu stavby a odmŕzaniu dlažieb. Zároveň znalec poukázal na to, že osadenie žľabu a zvodu nemalo za následok zmenu stavby, nepodliehalo tak stavebnému povoleniu ani ohláseniu na stavebnom úrade, išlo len o udržiavacie práce na nehnuteľnosti (poukázal na to, že dokonca stavba si vyžaduje aj ďalšie udržiavacie práce ako je oprava vrchnej vrstvy brizolitovej omietky a dlažieb na loggiách domu). Zároveň znalec poukázal na zákonnú povinnosť vlastníka udržiavať stavbu v dobrom stave tak, aby nedochádzalo k jej ďalšiemu znehodnoteniu alebo ohrozeniu jej vzhľadu a aby sa predĺžila jej užívateľnosť (§ 86 ods. 1 Stavebného zákona).

65. Žalobkyňa, ako už bolo uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, sa v konkrétnostiach k záverom znaleckého posudku v priebehu konania pred súdom prvej inštancie napriek dostatočne vytvorenému priestoru (od doby ako posudok prevzala do doby rozhodnutia vo veci prešli 4 mesiace) nevyjadrila, len vo všeobecnosti uvádzala, že tento považuje za neobjektívny, nesprávne vypracovaný, nedávajúci odpoveď na relevantné otázky. Na spochybnenie správnosti záverov znaleckého posudku však v limitoch daných zákonnou koncentráciou konania nepredložila žiaden dôkaz, ani vykonanie žiadneho ďalšieho dôkazu po doručení jej znaleckého posudku (a odvolací súd poznamenáva, že ani v odvolaní) nenavrholala, prakticky od doručenia posudku až do rozhodnutia súdu z hľadiska produkovania prostriedkov procesného útoku zostala nečinnou.

66. V civilnom sporovom konaní rozhoduje súd na základe dôkazov, ktoré označia alebo predložia strany sporu. Tieto dôkazy posudzuje súd, hodnotí ich jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach podľa zásad daných ust. § 191 CSP a priraďuje im určitú dôkaznú hodnotu. Niektoré otázky však

nevie posúdiť ani súd a potrebuje k tomu pomoc iného subjektu, odborníka, ktorý je Civilným sporovým poriadkom uznaný za špecifický subjekt odlišný od súdu (znalec). Za osobu znalca súd ustanovuje osobu zapísanú v zozname znalcov, ktorá vo svetle príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, okrem iného popri splnení podmienky vysokej odbornosti v svojom odbore a odvetví, musí splniť aj podmienku bezúhonnosti, a to počas celého výkonu svojej znaleckej činnosti, pri ktorom musí (§ 5 ods. 7 v spojení s § 16 ods. 2) dodržiavať nielen právny poriadok, ale morálne a etické zásady výkonu tejto činnosti, pričom uvedenú činnosť musí tiež vykonávať nestranné a nezaujato podľa najlepšieho svedomia a vedomia, pri plnom využití jeho odborných znalostí.

67. Znalecký posudok ako dôkazný prostriedok je bližšie upravený v § 207 ods. 1 veta prvá CSP, vychádzajúc z ktorého „Ak závisí rozhodnutie od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206 (odborné vyjadrenie), súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca.“. Jedným zo špecifik tohto dôkazného prostriedku teda je to, že na posúdenie predmetu konania, respektíve určitej otázky v rámci prebiehajúceho konania, sú potrebné špeciálne znalosti, t.j. znalosti odborné, ktorými súd nedisponuje. Aj znalecký posudok je podriadený voľnému hodnoteniu dôkazov, čo znamená v súvislosti s inými vykonanými dôkazmi.

68. Formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov znalcom pre zadávateľa, tvoria viaceré jeho časti (§ 17 ods. 3), ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť preskúmanie jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. V prípade zistenia väd takéhoto posudku, z hľadiska možnosti jeho preskúmania je potrebné rozlíšiť, či ide o nedostatky formálneho vyhotovenia, o nedostatky nepreskúmateľnosti, poprípade nedostatky odborného zistenia, keďže súd správnosť odborných záverov vyjadrených znalcov preskúmať nemôže, tieto len môže voľne hodnotiť vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli poprípade z iných dôkazov.

69. V konkrétnostiach posudzovanej veci však preskúmaním posudku odvolací súd nezistil, že by v konaní vypracovaný znalecký posudok, na ktorého odborných záveroch založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, vykazoval po formálnej stránke evidentné nedostatky, či bol poznačený neobjektivitou. Z hľadiska obsahového je dostatočne preskúmateľný, zrozumiteľný, založený na znalosti skutočností pre posúdenie zadaných otázok, obsahujúci podklady súvisiace s obsahom spisového materiálu a z nich vyplývajúce zistenia (stav domu pred namontovaním žľabu a po jeho namontovaní z hľadiska možného vzniku škody, ako aj dôsledky jeho prípadného odstránenia), spracovaný vyčerpávajúco v zmysle zadaných mu úloh so zrozumiteľným odôvodnením jeho záverov vrátane toho o absencii vzniku ujmy na nehnuteľnosti žalobkyne. Pokiaľ za tohto stavu súd prvej inštancie nemal pochybnosti o vecnej správnosti znaleckého posudku, čo je zrejmé z toho, že na jeho záveroch bez ďalšieho svoje rozhodnutie založil, nemožno mu pri absencii vecnej proti argumentácie žalobkyne voči záverom posudku, v tomto smere nič vytknúť.

70. Pokiaľ chcela žalobkyňa spochybníť závery znalca, bolo jej povinnosťou v rámci zákonnej koncentrácie konania produkovať v konkrétnostiach také vecné tvrdenia voči jeho záverom, a k nim také procesne relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca boli spôsobilé aj reálne spochybníť (príkladmo navrhnúť výsluch znalca, či vykonanie revízneho posudku, prípadne predloženie iného posudku, ktorý by si dala sama vypracovať, či iné...), čo však neučinila, naopak, ako bolo uvedené už vyššie, po doručení posudku bol jej postup v konaní poznačený z hľadiska relevantných postupov pasivitou. Jej námietky voči posudku sú len všeobecného, vágneho charakteru, nespôsobilé k akémukoľvek spochybneniu vecnej správnosti či už záverov samotného posudku, ako aj vo výsledku na jeho záveroch založeného napadnutého rozhodnutia.

71. Žalobkyňa zjavne opomenula základný princíp, ktorým je ovládané dokazovanie v sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, a to princíp prejednací, ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočností rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhnovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočností, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda

z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, či dôkaz predložiť, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na tej-ktorej strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Keďže teda súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo tak na žalobkyni, akým spôsobom svoj nárok formulovala a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladala, ako aj na strane druhej bolo na žalovaných, akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolili a tiež bolo vecou racionálneho posúdenia žalobkyne, či ňou tvrdené skutočnosti sú postačujúce a to vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, jej môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne muselo prejaviť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre stranu, ktorá bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalobkyňa neprodukovala také tvrdenia, ani dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru o opodstatnenosti podanej žaloby či už z hľadiska súdom prvej inštancie správne zvolenej právnej kvalifikácie uplatneného nároku majúcej pôvod v tvrdených skutočnostiach, ako aj z hľadiska absencie tvrdenia takých skutočností (samozrejme tiež podložených dôkazmi), ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii iného právneho dôvodu opodstatňujúceho úspešnosť žaloby, čo nemohlo mať za následok iné, ako v neprospech žalobkyne vydané rozhodnutie.

72. Nespôsobilé k odlišnému, v prospech žalobkyne vyznievajúcejmu rozhodnutiu sú v konečnom dôsledku tiež jej tvrdenia týkajúce sa síce záverov znaleckého posudku, avšak produkované až v odvolacom konaní (podkladané doloženou fotodokumentáciou), naviac prostredníctvom ktorých opätovne z hľadiska vecného v nekvalifikovanej rovine spochybňuje závery posudku, či predkladá fotodokumentáciu.

73. Keďže je zrejmé ako už bolo uvedené vyššie, že tieto skutkové tvrdenia, či dôkazy žalobkyne neboli v rámci zákonnej koncentrácie konania pred súdom prvej inštancie produkované, ale sú uplatňované až v rámci odvolacieho konania, ich prípustnosť ako tzv. novôt bolo potrebné vyhodnotiť z hľadiska dikcie ust. § 366 CSP vychádzajúcej z ktorého znenia, spôsobilosť preskúmania napadnutého rozhodnutia vo svetle nich, je podmienené okrem toho, že sa po a) týkajú procesných podmienok, po b) vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu (o ktoré prípady zjavne v posudzovanej veci nejde, nie sú ani tvrdené), tiež nezavinením ich doterajšieho nepoužitia, pričom je to odvolateľ v konaní, koho zaťažuje povinnosť preukázať, že tieto nové prostriedky procesného útoku, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania (do doby vyhlásenia dokazovania súdom prvej inštancie za skončené) použité bez jeho viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na tieto novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť, pričom na diskvalifikáciu týchto novôt postačuje aj opomenutie ich skoršieho predloženia zavinením z nedbalosti, či nesprávne (nedostatočne) zvolenej argumentácie pokiaľ ide o dôvodnosť nároku, o ktorý prípad zjavne ide v prípade novôt produkovaných žalobkyňou v odvolacom konaní s poukazom na argumentáciu, ktorá ich sprevádza. Keďže žalobkyňa si nespĺnila svoju povinnosť plynúcu jej z ust. § 366 CSP, spočívajúcu v produkcii takej argumentácie, ktorá by umožňovala tieto novoty vo svetle odvolacieho prieskumu pripustiť, čo zjavne ani nemohla, keďže vzhľadom na ich obsah je zjavné, že možnosťou ich produkcie disponovala už v čase prebiehajúceho konania pred súdom prvej inštancie a bolo len vecou jej úvahy a zvolenej argumentačnej konštrukcie, že tak neurobila, a teda neexistovala udržateľná prekážka, pre ktorú ich nemohla pred súdom prvej inštancie použiť (čo nakoniec nielenže nepreukazuje ale ani netvrdí), nebolo možné prijať iný záver ako o ich diskvalifikácii, teda ich neprípustnosti v odvolacom konaní, čím bez ďalšieho už len z tohto dôvodu sú nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

74. K záveru o naplnení ktoréhokoľvek z uplatnených odvolacích dôvodov nie sú v konečnom dôsledku ani zostávajúce námietky žalobkyne vzťahujúce sa k postupu znalca pred a v súvislosti s vykonaným znaleckým úkonom (ohliadkou na mieste samom), keď táto tvrdí, že znalec s ňou riadne nekomunikoval, ohliadku vykonal bez jej vedomia a v jej neprítomnosti, nevyzval ju, aby sa dostavila do rodinného domu v deň vykonania ohliadky, tiež považuje za drzé, že znalec žiadal súd o informáciu, či si ona ako žalobkyňa preberá poštu, tiež, že znalec nemal za úlohu uvádzať a opisovať odbornú literatúru v posudku „a iné podľa nej zbytočné nezmýšly“.

75. Z obsahu spisového materiálu vyplýva (súčasťou ktorého je tiež znalecký posudok a mailová komunikácia medzi znalcom a súdom), že tieto tvrdenia žalobkyne sa nezakladajú na pravde. Znalec žalobkyňu v súvislosti s vykonaním ohliadky kontaktoval spôsobom a na kontaktnej adrese súdu známej z priebehu konania, a pochopiteľne zjavne práve s cieľom predísť vykonaniu ohliadky bez prítomnosti žalobkyne (ktorá si zásielky nepreberala a bola voči znalcovi nečinnou) znalec opodstatnene dotazoval súd, či si žalobkyňa na známej adrese poštu preberá. Znalec ju teda zjavne o úkonoch informoval spôsobom určeným súdom a pokiaľ žalobkyňa nereagovala, či nebola dostatočne obozretná pri preberaní adresovaných jej zásielok, nemôže to ísť na ľarchu postupu znalca. V úvode samotného znaleckého posudku znalec v konkrétnostiach uvádza skutočnosti týkajúce sa nečinnosti žalobkyne, spôsobu a podmienky vykonania ohliadky, sprístupnenia predmetu ohliadky, ako aj účastníkov, ktorí sa jej zúčastnili. Nie je teda pravdou, že by žalobkyňa nebola oboznámená o termíne vykonania ohliadky, a pokiaľ sa jej nezúčastnila, či si nepreberala zásielky určené do jej dispozície obsahujúce informácie o termíne a podmienkach vykonania ohliadky, je to výsledkom len jej vlastnej nečinnosti, prípadne nedostatočnej bdelosti. Uvádzanie odbornej literatúry v posudku, je samozrejmom súčasťou znaleckého posudku, keďže tento je výsledkom práve odbornej činnosti, ktorá musí mať pôvod v odborných teoretických východiskách, ktoré správne z dôvodu ich prípadnej revízie iným znalcom (samozrejme len v prípade, ak by taký návrh bol vznesený, k čomu v danej veci nedošlo) musia byť identifikované.

76. Bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia sú v konečnom dôsledku tiež námietky odvolateľky v tom smere, že súd prvej inštancie mohol a mal uplatnený nárok (pokiaľ dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaných za škodu) kvalifikovať ako nárok na poskytnutie ochrany jej porušeného vlastníckeho práva vo svetle ust. § 135b ods. 2 OZ, keďže práva je znalý súd a povinnosťou žalobkyne teda ani nebolo ňou uplatnený nárok právne kvalifikovať.

77. Vychádzajúc z dvojčlennej teórie predmetu sporu plynúcej zo súdnej praxe, predmet sporu je vymedzený tak žalobným návrhom (petitom), ako aj skutkovými tvrdeniami prostredníctvom produkovania ktorých je žalobkyňou uplatňovaný, pričom nie je významné, ako prípadne samotná žalobkyňa svoj nárok právne kvalifikovala.

78. Pravdou teda je, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia, z ktorej vyplýva, že účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia nároku je vecou súdu, avšak povinnosťou účastníka (v tomto prípade žalobkyne), bolo produkovať vo vzťahu k uplatnenému nároku skutočnosti v takom rozsahu, aby podaním rozhodujúcich skutočností, bol skutkový dej nezameniteľne vymedzený, k naplneniu čoho v posudzovanej veci zo strany žalobkyne síce došlo, avšak v takom rozsahu a kvalite, že súd z podaných skutkových okolností a na základe zisteného skutkového stavu vo svetle zásady iura novit curia jej nárok správne nemohol právne posúdiť inak, ako nárok na náhradu škody. I keď teda platí pravidlo, že zatiaľ čo žalobca musí tvrdiť skutok, pričom právo, ktoré zodpovedá skutkovým zisteniam, musí nájsť súd, základným predpokladom jeho reálneho naplnenia vo svetle odvolacej námietky žalobkyne (o možnom inom právnom kvalifikovaní uplatneného nároku) je produkovanie zo strany žalobkyne takých skutkových tvrdení, ktoré by k takejto právnej kvalifikácii skutku boli aj spôsobilé, k naplneniu čoho však zo strany žalobkyne v okolnostiach posudzovanej veci neprišlo.

79. Ust. § 135b ods. 2 Obč. zákonníka totiž upravuje právne dôsledky nedobromyseľného spracovania cudzej veci, vo svetle naplnenia ktorého vlastník spracovanej veci je pravdou že môže tiež žiadať o vydanie spracovanej veci a navrátenie veci do pôvodného stavu. K požiadavkám žaloby podľa § 135b ods. 2 Obč. zákonníka však patrí aj tvrdenie skutkových okolností, zakladajúcich spracovanie cudzej veci, to znamená tvrdenia, že osadením žľabu došlo k takej zmene základných stavebných prvkov na nehnuteľnosti žalobkyne, ktoré stavbu charakterizujú, že touto stavebnou činnosťou bola zhotovená nová nehnuteľná vec (stavba), čo z povahy veci ani žalobkyňa tvrdiť nemohla, pretože pokiaľ existujúca stavba nezanikla, všetko, čo bolo pridané, predstavuje len prírastok k doterajšej stavbe a nemohlo dôjsť k spracovaniu pôvodnej stavby na novú vec, čo je zrejme tiež z toho, že montáž žľabu v posudzovaných podmienkach vychádzajúc zo stavebného zákona napĺňala znaky len udržiavacích prác, nevyžadovala stavebné povolenie, ani ohlásenie drobnej stavby. Keďže potrebné tvrdenia v tomto smere žalobkyňa neprodukovala, súd rozhodne nemohol z vlastnej iniciatívy zameniť žalobu o náhradu škody za žalobu podľa § 135b ods. 2 Obč. zákonníka. V princípe však samotná žalobkyňa v odvolaní, prostredníctvom ktorého sa domáha posudzovania jej nároku vo svetle ust. § 135b ods. 2 Obč. zákonníka, akúkoľvek

úvahu o možnosti jeho aplikácie popiera, keď odvolávajúc na jeho znenie súčasne tvrdí jednoduchosť odstránenia odkvapového žľabu bez toho, aby došlo k znehodnoteniu rodinného domu, na čo, ako uvádza, ani nie sú potrebné odborné vedomosti, ale „zdravý sedliacky rozum“, označujúc ho za objekt jednoduchým spôsobom pripevnený k rodinnému domu, ktoré tvrdenia jednoznačne diskvalifikujú nárok žalobkyne z jeho podriadeniu pod režim ust. § 135b ods. 2 Obč. zákonníka, predpokladajúci spracovanie cudzej veci na novú, inak povedané, vplyvom stavebnej činnosti vytvorenie veci novej, k naplneniu čoho v posudzovanej veci realizáciou montáže žľabu a zvodu nedošlo, ani nebolo žalobkyňou tvrdené.

80. Keďže teda vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne zistené, že realizovaním montáže žľabu a zvodu nevznikla na majetku žalobkyne ujma, ako základného predpokladu úspechu ňou uplatneného reparačného nároku, ale naopak, prostredníctvom týchto udržiavacích prác bol eliminovaný vznik ďalšej škody na rodinnom dome priebežne vznikajúcej ako následok dovtedy nedostatočného odvodňovacieho systému, čím absentuje základný predpoklad pre vznik zodpovednosti na strane žalovaných za vzniknutú škodu, za stavu, že žalobkyňou nebola tvrdená, ani preukázaná existencia iného právneho dôvodu pre opodstatnenosť ňou uplatneného nároku, žaloba nemohla byť posúdená súdom prvej inštancie inak, ako nedôvodná, pričom vzhľadom na absenciu naplnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti s následkom nemožnosti priznania požadovanej reparácie, je tiež akákoľvek polemika o možnej spoluzodpovednosti žalovanej 1/ (z titulu spoluvlastníctva a BSM) nadbytočná.

81. Záverom odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť zúčastnených na skutočnosť, že ich aktuálne vážne narušené vzájomné vzťahy (ktoré sú zrejmé z riešenia vzniknutej situácie, vzájomného správania, či podaní adresovaných súdu), ktoré nemajú pôvod len v spoluvlastníctve, či hospodárení so spoločnou vecou, ale tiež v blízkych rodinných väzbách, ich reálne diskvalifikujú z možnosti konsenzuálneho riešenia vykonania tiež ďalších udržiavacích prác, či opráv, ktoré si dispozičné riešenie nehnuteľnosti (tzv. dvojdomu), ktorú vlastní vyžaduje a ktoré si nepochybne budú vyžadovať ich jednotný postup (už teraz ako konštatoval znalec sú potrebné opravy fasády, loggií a ďalšie), čo vytvára reálny predpoklad rešazenia ďalších sporov o to viac, že žalobkyňa nehnuteľnosť trvalo neužíva, zdržiava sa v nej len sporadicky a na strane druhej žalovaní ju využívajú ako trvalé obydlie, čím je zjavný aj naliehavejší záujem u nich na udržiavaní nehnuteľnosti v zodpovedajúcom stave, ktoré vzájomné negatívne nastavenie môže viesť až k nerealizovaniu, či odďalovaniu opráv (pod hrozbou sporov a vzniku ďalších nákladov s nimi spojených), čo obe strany vo výsledku môže len poškodiť v podobe nepriaznivých dopadov na stav nehnuteľnosti.

82. S poukazom na uvedené závery, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobkyňu nevyhoveli a jej žalobu zamietol ako neopodstatnenú, za súčasne správneho rozhodnutia tiež v časti o trovách konania medzi stranami navzájom, ako aj nároku štátu na ich náhradu, reflektujúcich výsledok sporu. Nebol to teda súd, ktorý by nesprávnym procesným postupom bol odňal procesné práva odvolateľke, či neprihliadol, alebo správne nevyhodnotil existujúcu skutkovú situáciu s následkom jej nesprávnej právnej kvalifikácie, ale bola to ona sama, ktorá nedostatkom potrebnej procesnej aktivity a obozretnosti, existujúci skutkový základ produkciou ďalších (podľa jej názoru relevantných) skutkových tvrdení, či predkladaním dôkazov na ich preukázanie (tiež na vyvrátenie záverov znaleckého dokazovania) nezmenila.

83. Odvolacie námietky žalobkyne tak neboli dôvodnými.

84. Z vyššie uvedených dôvodov tak dospeli odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v odvolaní napadnutých častiach vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil. Žalobkyňa v odvolaní nevedla žiadne podstatné, pre rozhodnutie relevantné skutočnosti, spôsobilé k odlišnému, v prospech nej vyznievajúcejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu, s ktorými by sa súd prvej inštancie už vo svojom rozhodnutí nebol zaoberal, či vysporiadal.

85. Odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania a to podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/ vzhľadom na ich plný úspech v odvolacom konaní priznal voči žalobkyňu nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

86. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaných 1/ a 2/ rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník

87. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).